

Evangelikus hírek Marcalon innen és túl

2013. november 11. — 7. évfolyam, 3. szám.

Amikor Kapernaumba értek, odamentek Péterhez azok, akik a templomadót szedték, és megkérdezték tőle: „A ti mesteretek nem fizet templomadót?” „De igen” - felelte. Amikor bement a házba, Jézus megelőzte, és így szólt: „Mit gondolsz, Simon, a földi királyok kiktől szednek vámot vagy adót: fiaiktól-e vagy az idegenektől?” Miután így felelt: „Az idegenektől”, Jézus ezt mondta neki: „Akkor tehát a fiak szabadok. De hogy ne botránkoztassuk meg őket, menj a tengerhez, vedd be a horgot, és fogd ki az első halat, amely ráakad. Amikor felnyitod a száját, találsz benne egy ezüstpénzt, vedd ki, és add oda nekik értem és érted.” (Mt 17,24–27)

A fiak szabadok!

A Jézus korában szedett templomadót Mózes törvénye rendelte el (2Móz 30,13kk.). Összege húsz gérában, vagyis fél sekelben volt megállapítva. »A gazdag ne adjon többet, és a nincstelen se adjon kevesebbet fél sekelnél, amikor megadjátok az Úrnak szóló felajánlást váltságdíjúl magatokért.« (2Móz 30,15) – olvashatjuk a törvény előírását. Mivel váltságdíjról van szó, amit kinek-kinek önmagáért kell adnia, a jelképes összegnek egyenlőnek kell lennie, hiszen Isten előtt minden emberi élet értéke egyenlő. Jézus – Isten Fia, aki Isten háza népéhez tartozik – még jelképesen sem szorul megváltásra. De nem akarja megbotránkoztatni az adószedőket, ezért kifizeti az előírt összeget. Mivel az adószedők Péter által keresték meg, az ő adóját is kifizeti. A kifogott hal szájában csodálatos módon talált ezüst pénzből épp ennyire telik.

A templomadó évről évre arra emlékeztette az Isten őszövétségi népéhez tartozókat, hogy megváltásra szorulnak. Hiába alkotják Isten választott népét a földön, hiába állhatnak meg Isten földi házában, a templomnak udvarában, csupán szolgálak, akik nem tartoznak Isten háza népéhez, nem tagjai Isten „családjának”. Mert a „fiak”, Isten „családtagjai” szabadok: nem kell váltságdíjat fizetniük életükért. A történet a megváltás sajátos aspektusára irányítja figyelmünket. Amikor Jézus a kereszten életét adta értünk, nemcsak a bűn, a sátán és a halál hatalmából váltott ki bennünket, hanem Isten szolgálainak sorából is, és Isten háza népének, Isten „családjának” tagjává tett, hiszen a szolgaság lelke helyett a „fiúság” Lelkét ajándékozta nekünk. Az új szövetség népe – mint Isten háza népe és „családja” – örökre mentes az őszövétségi templomadó és minden más, az istentisztelettel kapcsolatos őszövétségi előírás alól. Hiszen ezek az előírások csupán Isten szolgálainak szóltak, és nem Isten „családtagjainak”.

»A fiak szabadok« – mondja Jézus, de ez nem azt jelenti, hogy az istentisztelet kérdésében kedvük szerint azt tehetnek, amit csak akarnak. Csupán arról van szó, hogy már nem a ház szolgálaira vonatkozó előírások érvényesek rájuk, hanem – mint akik a ház Urának családját alkotják – , a család életének rendjébe kell beilleszkedniük. A család életében pedig központi helyet foglal el a közös étkezés. Luthert félreértve ma sokan gondolják egyházunkban, hogy az istentisztelet adiaforon kérdés: rendje és formája közömbös az üdvösség szempontjából. Akik így érvelnek, előszeretettel hivatkoznak arra is, hogy Jézus az evangéliumok tanúsága szerint semmilyen rítust, semmilyen szertartást sem rendelt követői számára. Ez azonban súlyos félreértés. Hiszen Jézus az utolsó vacsorán teste és vére szentségének megalapításakor határozott parancsot adott: »Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!« Ezzel nem kevesebbet mondott, mint azt, hogy mostantól az én szent vacsorám ünneplése, mint az én halálom emlékezetének ünneplése legyen a ti istentiszteletek! »Ezt cselekedjétek!« – vagyis ne más cselekedjétek, amikor istentiszteletre gyűltök össze! Az evangélium hirdetése a világ minden népéhez szóló küldetésetek, aminek teljesítése minden napi kötelességetek: ezt sem cserélhetitek fel tetszésetek szerint semmi másra, – de amikor mint tanítványi közösségem, mint Istennek a fiúság Lelkével megajándékozott háza népe, istentiszteletre jöttök össze, akkor valamennyiszert ezt teszitek, házamat asztalának vendégeiként részesüljétek az értetek váltságul adott testem és vérem közösségében.

Jézusnak az utolsó vacsorán mondott szavait nem értelmezhetjük másként, mint az új szövetség népének istentiszteletét meghatározó rendelkezést. Amíg tehát az igehirdetés a misszió eszköze, addig az Úr testében és vérében való közösség (communio) a hívők istentisztelete. A páli levelek és Az apostolok cselekedeteiről írt könyv tanúsága szerint az első század egyházában a misszió és a már megkeresztelkedett hívők szent együttléte így különült el egymástól. A hívők istentiszteletén ugyan helyet kapott a zsoltáreklés, a tanítás és a Szentlélek más ajándékaival való szolgálat is, igehirdetés azonban csak a misszió szabadtéri – vagy amíg lehetőség volt rá – zsinagógai alkalmain hangzott. Az igehirdetés csak a negyedik század első felében lett a gyülekezet istentiszteletének része, amikor a keresztség már nem volt üldözött vallás, és az egyházhoz még nem csatlakozott, a keresztségben még nem részesült érdeklődők előtt többé nem kellett titokban tartani a hívők gyülekezetének összejövetelére szolgáló helyet. A misszió és vele az igehirdetés így került a sokasodó bazilikák és templomok falai közé, és lett először csak az istentisztelet bevezető részévé (katekumenek istentisztelete), amit a már megkeresztelt hívők istentisztelete, az eucharisztia ünneplése követett. Míg a keleti egyház liturgiájában formálisan a mai napig is megmaradt a határvonal a katekumenek istentisztelete és az eucharisztia ünneplése között, addig a nyugati egyház istentiszteleti rendtartásában az igehirdetés a mise (az Úr asztalának közösségére utaló menza szóból ered!) szerves részévé lett, ill. a középkorban a prédikáció gyakran el is maradt, és csak a kijelölt igéket olvasták föl.

Ez volt a jellemző a 16. század egyházában is. Luther ilyen körülmények között tartotta szükségesnek az igehirdetés rangjának helyreállítását az istentiszteleten belül. Szabályá tette, hogy igehirdetés nélkül nem szabad istentiszteletet tartani. A népnek a hit dolgaiban való nagy fokú tájékozatlanságát látva tovább is ment, és a hétköznapi istentiszteleteket kifejezetten igehirdető, ill. tanító istentiszteletté tette. Ezt azonban csak átmeneti szükségmegoldásnak szánta, abban bízva, hogy a hitben fölnevelkedő új generáció majd minden külső kényszer nélkül, a „fiak” szabadságával élve, belső igénytől hajtva fogja újra naponta ünnepleni az Úr vacsoráját, Isten háza népének és „családjának” Krisztus szent testében és vérében való közösségét. De vajon megszületik-e végre ez a Luther által megálmodott új generáció?

Véghelyi Antal

A pályázatokról

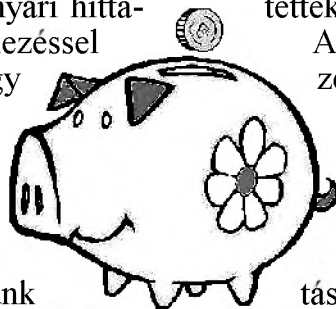
Az idei esztendőben gyülekezetünkben is sok szó esett a pályázatokról. Nem csak Nemeskocs kapcsán, hanem akár a nyári hittanos tábor, akár bobai építkezéssel kapcsolatban. A pályázat egy hatalmas lehetőség, melyben benne lehet, és szerintem benne is kell látni az Isten gondoskodó kegyelmét, de mint minden dolgot tud az ember jól is és rosszul is használni. Egyházunk, gyülekezetünk életében jól kell használni ezt a lehetőséget, azért nagyon fontos, hogy beszéljünk róla, egy kicsit megismerve ezt az egész rendszert.

A pályázatok jó oldala: a gyülekezet, vagy a közösség hozzá tud jutni olyan forrásokhoz, és így olyan dolgokat tud megvalósítani, melyeket a saját erejéből egyáltalán nem, vagy csak igen nagy áldozatok árán lenne képes: épületek felújítása, rendezvények vagy táborok megszervezése. Ezért nagyon fontos, hogy legyen valaki, aki figyeli, mikor, milyen lehetőség van pályázni, érti a „pályázati nyelvet”, kitölti és beadja azokat a dokumentumokat, melyek alapján a kívánt összeg elnyerhető. Aztán, természetesen kell egy csapat vagy közösség, aki mindazok célok megvalósításában akár munkájával, akár anyagilag segít, áldozatot hoz, melyekre megnyerte a pályázó a támogatást. Így egy pályázat lehet igencsak közös-

ségépítő is, hiszen olyan emberek küzdenek egy célért, akik azelőtt talán soha nem tettek még ilyet.

A pályázatok rossz oldala: a gyülekezet, vagy a közösség hozzá tud jutni olyan forrásokhoz, és így olyan dolgokat tud megvalósítani, melyeket a saját erejéből egyáltalán nem, vagy csak igen nagy áldozatok árán lenne képes: épületek felújítása, rendezvények vagy táborok megszervezése. Azonban a megvalósításban már a pályázó egyedül marad. Sehonnan nem kap segítséget, a közösség csak élvezi, hogy mindent készen megkapnak. Ez azért sem jó egyrészt, mert az elkészült művet (épület, rendezvény, stb.) nem érzik a sajátjuknak, másrészt így a közösség nem épül, hanem adott esetben csak pusztul.

A pályázatok hatalmas lehetőséget jelentenek egy-egy gyülekezet, vagy közösség előtt. Valóban olyan dolgok válnak elérhetővé, melyekről csak álmodhatott az ember korábban. Hiszem, és vallom, hogy ebben a rendszerben valóban a gondoskodó Isten szeretete követhető nyomon. De ez nem a megoldás, csak egy lehetőség. Megoldássá attól válik, hogy a közösség tagjai is hozzáteszik azt, amit tudnak, amit lehetőségeik engednek.

Mi van a ridikülben?

A címben feltett kérdésre a válasz nagyon változatos. Bizony egy női kézitáskában, mint láttuk, a kis kézi baltától a pót harisnyanadrágon át a márkás sminkkészletig minden lehet.

Mi van a ridikülben? Ez volt a bobai székhelyű Lakos Ádám Evangélikus Szeretetszolgálat munkatársainak október elején, Révfülöpön, az Ordass Lajos Evangélikus Oktatási Központban megrendezett csendesnapjának a címe és témája. A Szeretetszolgálatnál zömében nők dolgoznak (50 munkatársunk között két férfi van.), így a téma, – mi van a ridikülben – nagyon testhez álló volt. Miután megérkeztünk a péntek délutáni hegyestűi kirándulásról, a ridikül tartalmára fűztük fel az esti bibliatanulmányt: a pénztárca kapcsán elő került a Gazdag ifjú története, az egészségügyi tasak jó alkalmat kínált az Irgalmas samáriai történetének elemzésére, a sminkkészlet kapcsán Jézus megkenetése Betániában története került a figyelem középpontjába. Szombaton délelőtt Kovácsné Tóth Márta lelkész kézitáskájából egy kisbalta került elő, melynek kapcsán Lk 3,9 és következő verseiből kiindulva a szolgálatban nyert örömeinkről és megtapasztalt veszteségeinkről hallgattunk meg egy mindannyiunk számára sokat jelentő előadást. A csendesnapot úrvacsorás istentisztelettel zártuk, melyen dr. Hafenschner Károly a konferencia központ igazgatója szolgált igehirdetéssel.

Szeretetszolgálatunk második alkalommal rendezett csendesnapot. Munkatársaink, akik Vas megye keleti és Veszprém megye nyugati határán, 19 településén látják el szolgálatukat, csak nagyon ritkán tudnak egymással találkozni, ezért is, valamint a testvéri és munkatársi közösség erősítése miatt is nagy szükség van az ilyen alkalmakra.

Élet és halál vagy halál és élet?

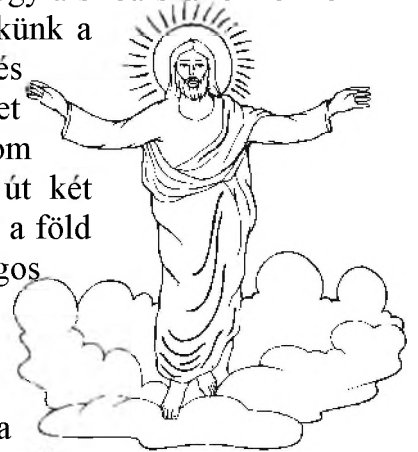

Október végén, november elején megkerülhetetlenül a reformációról és a halottak napjáról gondolkodunk. Nincs ember, akit ne foglalkoztatna a halál, aki ne keresné a választ: miért, mikor, hogyan... A halált a régiek megszemélyesítették, majdnem olyan alakja volt, mint a szintén megszemélyesített ördögnek. A halál kezében kasza volt, amivel elvágta az életet, mint az arató a gabonáét. A halál eljött az emberekért, megszólította, sőt figyelmeztette őket, hogy készüljenek föl, mert egy olyan útra kelnek hamarosan, amelyen még sohasem jártak.

A magyar szólásmondás így szól: "Élet és halál". Előbb az élet és utána a halál. A születést követi az elmúlás. Ebben a népi, s egyben tudományos bölcsességben helyes az időrend, amin nem is tudunk változtatni. Előbb a remény és a tisztaság, majd a fogyatkozás, a reményvesztés és a sötét halál. Talán ezért is fekete a gyász színe... Élet és halál, múlt és jövő nem a mi akarunktól függ, ezért akarja az Istentől elrugaszkodott ember mindenáron a jelent építeni és mindent maga ellenőrizni Isten helyett. De bármilyen okos, erős és magabiztos ma az ember, élet és halál sorrendjét nem tudja megfordítani, Isten nélkül pedig nem tudja megtalálni léte értelmét és célját.

Voltak régen települések Magyarországon, ahol a menyasszonyok fekete ruhában esküdtek. Ez mellett, hogy gyönyörű volt, egyben előre is mutatott a halál felé... Ez időben a fiatal halottat fehér koporsóban temették, eljátszva számára a saját meg nem élt lakodalmát, jelezve, hogy élet és halál egybefonódik, egymást kiegészítik. Akit úgy tud nevelni Isten kegyelméből a család, vagy az a közösség, amihez tartozik, hogy kiskorától kezdve Jézus feltámadása a Szentlélek által fényszerűen jelen legyen az életében, vagy aki felnőtt korában találkozik Jézussal, mint Pál, aki megvakult és eszét vesztette a találkozáskor, nos, azoknak minden megfordul az életükben: **nem az életre következik a halál, hanem a halálra az élet!**

Mostani világunk, amiben élünk: halálos valóság, az élet csak pislákol benne. Tisztán élni csak úgy tudunk benne, ha most legyőzzük az önzésünket, és hogy nehogy a sírba szállókhoz legyünk hasonlóak, visszatérünk ahhoz az életerőhöz, amit Isten adott nekünk a teremtéskor, és amit Jézus személyében tett érthetővé és megközelíthetővé. Meg kell fordítani tehát mindent, ami csak az életünket meghatározza. Eszembe jutnak a csengersimai református templom mennyezeti kazettái. Egyiken a menny felé kinyílt kapuhoz vezető út két oldalán világos és sötét ruhában ott állnak egymással szemben az ég és a föld fiai, de a kapu előtt megfordul minden és a sötét sor végén világos fényességben Jézus áll, vele szemben pedig mi magunk, földi valóságunkban a világos sor végén, a kapu előtt. Számunkra tehát a tanulság az, hogy élet és halál, halál és élet fordulójában Isten mellettünk áll, rá hagyatkozhatunk, mert nem rejti el orcáját előlünk, ha magunk is könyörgünk ezért a zsoltár szavaival: **"Ne rejtse el orcáját előlem, hogy ne legyek hasonló a sírba szállókhoz."**

Közlemény

Hagyományosan Örökélet vasárnapján, 2013. november 24-én, a Bobán 10 órakor kezdődő istentiszteleten emlékezünk meg gyertyagyújtással és imádsággal azokról a testvéreinkről, akiket ebben az egyházi esztendőben szólított el közülünk az élet és halál Ura. Hívjuk és várjuk az emlékezőket erre az alkalomra.

Halloween! Halloween?

Magyarországon egyre elterjedtebb, hogy a gyermekek és fiatalok október 31-én beöltöznek félelmetes jelmezekbe, és elindulnak cukorkát gyűjteni. De miért is van ez? Mi is egyáltalán Halloween?

Az ősi kelta hagyományokból kialakult ünnep, melyet főleg az angolszász területeken ünnepelnek és tartanak. A Nagy-Britannia déli részén és Észak-Franciaország területén élő ősi népek ekkor tartották az újév ünnepét, mely egyben a napisten ünnepe is volt. Hálát adtak a földért, és a termésért. De éjszaka, mikor az év fordulója volt, azt tartották, hogy az elhunyt lelkei ekkor indulnak útra a holtak birodalma felé és az élők és holtak közti korlát erre az éjszakára megszűnik. Félték tőlük, hogy összezavarják az élőket, ezért mindenféle étel- és állatáldozatot mutattak be nekik, ezzel is segítve őket a mielőbbi eljutásban. Azt képzelték, hogy főleg a gonosz lelkek félelmetes alakot öltenek magukra, pl.: gonosz állatokét. A papok, miután bemutatták az áldozatokat a szabad tűznél, reggel minden családnak adtak a parázsból, hogy az melegítse otthonukat és tartsa távol a gonoszt a háztól. Az ősi ünnep, miután a Római Birodalom meghódította ezt a vidéket, beleolvadt a római istenvilág kultuszi rendszerébe. A birodalom bukása után, mikor a pápaságé lett a vezető szerep, III. Gergely pápa a IX. században végleg keresztyén ünnepnek rendelte el november első napját, mégpedig a „Szent Szűz, minden apostol vértanú, hitvalló, s a földkerekségen elhunyt tökéletes igaz ember” emléknapijának.

Az angolszász területeken, s különösen a meghódított Új Világban, ahová az ír és skót bevándorlók vitték át, egyre inkább a gyermekek ünnepe lett belőle. Beöltöznek különböző félelmetes jelmezekbe, és a „Csokit vagy csalunk!” mondattal csöngetnek be a házakhoz, melyre a válasz, természetesen, valami kis édesség. (A „csalunk” erede te még az ősi kelta hagyományból való, mikor még attól félték, hogy a vándorló lélek ott marad, és bajt hoz az élőkre). A

fel nőttek ezalatt baráti társaságban várják a „kis rémisztőket”. Vidám örömnépe ez egyre több helyén a világnak.

Október 31-én Bobán az evangélikus templomban is örömnépre gyűltünk egybe: reformáció ünnepi úrvacsorai istentisztelet volt. Örömnépe lehetett két dolog miatt is: 1517 október 31-én, mikor Luther Márton kiszögezte a 95 tételből álló vitasorozatát a wittenbergi vártemplom falára, kezdetét vette a reformáció, melynek fő vívmánya így foglalható össze: egyedül kegyelemből hit által Krisztusért fogad el engem Isten igaznak. És ennek lehet örülni! A másik ok: maga az úrvacsora szentsége, amelyben Isten megerősíti, hogy bűneim meg vannak bocsátva. November 1-jén és 2-án a katolikus keresztyén világ tagjai (egyre inkább az evangélikus és református gyülekezeti tagok is) felkeresik elhunyt hozzátartozójuk sírját, leteszik az emlékezés virágait vagy koszorúit, és egy gyertyát gyújtanak. Nem a szellemektől, vagy a tévelygő lelkektől való félelem miatt, hanem mert az a kis gyertyaláng is egyben hitvallás: Jézus Krisztus a Világ Világossága, aki Húsvét hajnalán győzött a halál felett.

Halloween, melyet eredetileg a lelkektől való félelem indított, ma már a gyermekek ünnepe, a vidámságé, a szórakozásé, de leginkább az üzleté. A külföldi filmek és sorozatok becsempészték ünnepeink közé a Halloween-t, a gyerekek csak az édesség gyűjtögetését látják mögötte, nem tudják, nem értik mi a különbség ünnep és ünnep között. Számukra ez csak akkor válik érthetővé, ha tudják, megtanítyják nekik hol a helyünk és hova tartozunk az év minden napján, még október 31-én és november 1-jén is.

Az adventi időszak a készülődés mellett az önvizsgálat ideje is. Ilyenkor, az ünnepre való készülés közben elgondolkozunk, hogy mit is tettünk jól, vagy éppen rosszul, mely után áhítózunk Isten bocsánatára. Az úrvacsora szentségében maga az élő és feltámadott Úr ajánlja fel magát, és ezzel együtt a bűnbocsánatot. A gyülekezet területén különböző vásárnapokon lehet élni a szentséggel. Tudjuk jól, hogy sokan vannak, akik valamely okból akadályoztatva vannak, hogy a templomban éljék át az úrvacsora közösségét, ezért, ahogy az elmúlt években is, idén is szívesen indulunk útnak bármelyik településen, családi otthonokba, hogy mindenkire eljussunk és mindenki élhessen az úrvacsorával.

Kérjük, jelezzék a lelkészek felé, hová kellene mennünk!

Titkos Tesók Bringatábor 2013, Hangos Napok, Tábortalálkozó

GYIA
Gyermek és Ifjúsági
Alapprogram

Június utolsó hetében táboroztunk idén Órimagyarósdon. Témánk volt: a teremtés 7 napja. Képek vetítésével, kérdésekkel beszéltük át napról napra a teremtés hetét. Minden nap tartottunk reggel és este áhítatot, sok énekléssel. Kirándultunk biciklivel Viszákra, megnéztük az ottani evangélikus templomot, majd ellátogattunk a Tündérbertbe. Terveink között szerepelt, hogy fürdünk a Vadása-tóban, de sajnos a hűvös idő ezt a tervünket keresztbe húzta. Így azonban volt idő és lehetőség bőven sportversenyekre, közös játékokra, számháborúzásra a közeli erdőben, foci meccsre a falu szélén lévő pályán. Rendeztünk bátorság próbát és a tábor területén éjszakai bujócskát.

Délutánonként kézműves foglalkozásokat tartottunk, melyek egyben egymásnak készített kis meglepetésként is szolgáltak. Mindenki arcáról gipsz-maszkot is készítettünk, melyet aztán saját ízlés szerint lehetett dekorálni. Utolsó napon, a záróalkalomra szülők is érkeztek. A délután programja már a készülési jegyében zajlott, az esti Ki mit Tud?-ra. Vacsorára szabad tűzön, bográcsban főtt pástortarhonyát ettünk. Még a előtte lezajlott a várva-várt árverés: a héten gyűjtött zsetonokért (melyeket segítségnyújtásért, szobarendért, terítésért, különböző versenyeken való ügyeskedésért lehetett begyűjteni) lehetett licitálni 1-1 tárgyra, melynek értékére, fontosságára csak a kikiáltási árból lehetett következtetni, hiszen pokrócokkal volt minden letakarva. Az áhítat után az est könnyedebb része következett: a Ki Mit Tud?

ahol többnyire tréfás jelenetek hangoztak el, vagy éppen ügyességi bemutatót láthattunk.

2013. július 31. és augusztus 2. között tartottuk gyülekezetünk napközis táborát az új Gyülekezeti Otthonban. Nem titkolt célunk volt,

hogy azok a gyermekek is eljussanak táborba, akik valamilyen okból nem tudtak eljönni Órimagyarósdra a nyár elején. Legnagyobb örömeinkre Bobáról és a környező falvakból több, mint 40 gyermek gyűlt össze. Témánk volt: Templom-otthon, otthon-templom, mellyel azt hangsúlyoztuk, hogy a Gyülekezeti Otthon és templom váljék ugyanúgy a gyermekek életének részévé, mint a családi otthonuk. Sok játékkal, lo-csolkodással, kézműves foglalkozással vártuk a gyermekeket, melyeket egy-egy kiadós étkezés szakított csak meg. Reggel rövid áhítatot tartottunk sok-sok énekléssel, majd délután úti áldással indítottunk útnak mindenkit.

Már a táborok szervezése közben felmerült az ötlet, hogy az ősz elején újra jó lenne találkozni a tábori résztvevőkkel. Ezért is szerveztük meg szeptemberben Bobán a Tábortalálkozót. Közös éneklés után egy rövid áhítatot követően felelevenítettük közös emlémeinket, ki-ki elmondhatta, mi történt vele azóta. Az alkalmat közös vacsora zárta. A délután folyamán végig a nyáron készült képeket vetítettük ki.

Köszönjük mindenkinek, aki bármilyen módon részt vett és segített, hogy ez a tábor és a találkozó létre jöhessen.

Köszönjük!

A Bobai Evangélikus Templomért Alapítvány kuratóriumának elnöke, Szelestey László hozta tudomásunkra néhány héttel ezelőtt, hogy megérkezett az Alapítvány számlájára az a 236 679.- Ft, melyet az elmúlt évben (2012.) befizetett adóink 1%-nak felajánlása nyomán utalt át Alapítványunknak a NAV. Ide kívánczok azonban az a hír is, amelyet ugyancsak néhány héttel ezelőtt tett közzé Egyházunk evangélikus hu című internetes portálja: A Magyarországi Evangélikus Egyház kitűzött céljainak megvalósítására 265 430 329.-Ft érkezett az 1%-okból.

Mik is ezek a célok? Egyházközségi szinten az 1%-os felajánlásokból évről évre kisebb nagyobb javíttatásokat végez el az Alapítvány a templomon. A nyár folyamán elkészült a templom előtti járda térkő borítása, melyet ugyancsak az Alapítvány finanszírozott. Terveink között szerepel a közeljövőben, adományokból és az Alapítvány támogatásával, egy új úrvacsorai készlet beszerzése. Országos szinten az 1%-ból diakóniai munkát, oktatási feladatokat finanszíroz egyházunk.

Ezúton is megköszönjük minden testvérünknek, akik az adójuk 1+1%-nak felajánlásával helyi szinten és országos szinten támogatják a közösség érdekében végzett munkát. Isten áldása legyen az adakozókon és adományaikon.

Egyházfenntartói járulék beszédése.

Törvényeink kimondják, hogy az tartozik bele az egyházközség választói névjegyzékébe, aki elmúlt 18 éves (nagykorú), konfirmált és a gyülekezet anyagi terheiből is kiveszi a részét. Ebben az esztendőben egyházközségünk területén sok beruházás indult el, vagy éppen fejeződött be: a kemenespálfi templom fűtés kiépítése, a bobai új Gyülekezeti Otthon felépülése, vagy a nemeskocsi templomfalújítás, melynek kivitelezési munkái ezekben a napokban indulnak el. Mindezek különösen nagy anyagi terhet jelentenek a gyülekezeteknek. Ezért, ha lehet még inkább szeretnénk a testvérek szívére helyezni az egyházfenntartói járulék befizetésének fontosságát, mely idén havi 500 Ft/fő (évi 6000 Ft). A befizetés gördülékenysége érdekében tartunk ún. „beszedő napot” a gyülekezet területén.

Bobai: november 20. (szerda) és december 4. (szerda) 16 órától 18 óráig. (Természetesen minden nap lehetőleg van a befizetésre a Szeretetszolgálat irodájában Horváthné Ovádi Nikolettta pénztárosnál.)

Kemenespálfa: november 15. (péntek) 16 órától 17 óráig.

Nemeskocs: a hagyományoknak megfelelően, kérjük a gondnok asszonynál (mielőbb) fizessék be a testvérek.

Alkalmaink advent 4. vasárnapjáig

- November 17.** Reménység vasárnap: 9 óra Adorjánháza, 10 óra Boba betakarítási hálaadás, 14 óra Nemeskocs, 15 óra Kemenespálfa - szupplikáció
- November 24.** Örök élet vasárnap: 9 óra Adorjánháza, 10 óra Boba (emlékezés a gyülekezet halottjaira)
- November 29.** Adventi koszorú készítés gyermekeknek: 15 óra Boba
- December 1.** Advent 1. vasárnapja: 9 óra Csögle, 10 óra Boba úrvacsoraosztással (közös presbiteri úrvacsora) utána gyülekezeti kávé- és teaház, 14 óra Nemeskocs, 15 óra Kemenespálfa
- December 4.** (szerda) Adventi, hétközi istentisztelet: 15 óra Boba
- December 8.** Advent 2. vasárnapja: 9 óra Adorjánháza, 10 óra Boba, 11 óra Kemenespálfa – úrvacsora, 14 óra Nemeskocs
- December 9.** (hétfő) Baba-mama kör: 10 óra Boba
- December 11.** (szerda) Adventi, hétközi istentisztelet, majd idősek klubja: 15 óra Boba
- December 14.** (szombat) Adventi készülődés a gyermekekkel: 15 óra Boba
- December 15.** Advent 3. vasárnapja: 9 óra Adorjánháza, 10 óra Boba, 14 óra Nemeskocs, 15 óra Kemenespálfa
- December 18.** (szerda) Adventi, hétközi istentisztelet: 15 óra Boba
- December 20.** (péntek) Idősek karácsonya: 14 óra Boba
- December 22.** Advent 4. vasárnapja: 9 óra Adorjánháza, 10 óra Boba, 11 óra Nemeskocs – úrvacsora, 15 óra Kemenespálfa
- December 23.** (hétfő) Ifikarácsony: 16 óra Boba

Állandó alkalmaink:

Kedd: hittanóra az 5. 4. és 6. osztálynak;

Csütörtök: hittanóra az 1. 3. és 2. osztálynak;

Konfirmációs előkészítő a 7. osztálynak kedden (13.40-14.25);

Konfirmációs óra a 8. osztálynak: kedden (15.00-15.45) és csütörtökön (13.40-14.25);

Péntek: Ifjúsági óra: 17.30-tól „Kisifi” majd 20.00-tól „Nagyifi”

Vasárnap 10.00 Boba – Vasárnapi iskola

December 1-jén, Advent 1. vasárnapján hívjuk és várjuk a presbitérium tagjait a hagyományos közös presbiteri úrvacsora vételre. Az alkalom után sok szeretettel hívunk mindenkit az Otthonba kötetlen beszélgetésre egy kávé vagy tea mellett.

További információk, aktualitások, fényképes beszámolók a gyülekezet honlapján találhatóak:

boba.lutheran.hu

**Bobai Evangélikus
Egyházközség**

Számunk szerzői voltak:

Rostáné Piri Magda; Véghelyi Antal; Kendeh-Kirchknopf László; Kendeh-Kirchknopf Anita

Kiadja a Bobai Evangélikus Egyházközség

Rostáné Piri Magda lelkész és Szolnoki András felügyelő